

— Ура, братя! Ние ще раздѣлимъ и изядемъ този войникъ. Азъ ще взема неговото сърдце, това славно и храбро сърдце! Ще го изямъ и ще се подмлада.

— Бѣдний войниче! Чувашъ ли ти, какво говори черния гарванъ? Или твоеото сърдце вече прѣстана да бие? . .

— А азъ ще изкълва неговитѣ черни очи, — казва другата врана: — тѣ сж голѣми и ясни.

— Скоро, скоро отвори очи бѣдний войниче, отвори ги докато тѣ още виждатъ! . . .

Третата врана каза:

— Азъ пкъъ ще изямъ неговия языкъ; въ латинскитѣ страни, това е най-вкусното ялене. . . .

— Но заговори юначе, по-високо извикай, кажи имъ поскоро, че въпрѣки страшното кръвоизлияние, още тече кръвъ въ твоитѣ жили! . . .

Но войникътъ мълчи и не се мърда, навѣрно, е умрѣлъ вече. Слѣдъ като свършиха своето съвѣщание, тритѣ врани се приближиха къмъ него съ мътни очи и жадно разтворени клюнове, а неговото тѣло вече не потрепера.

— Бѣдний войниче! Тѣ ще те разкълватъ, ще те разкъсатъ на парчета и ще раздърпатъ всичко, всичко до копчетата на твоя шинелъ!

Тритѣ врани се приближиха тихо и прѣдпазливо и ето най-смѣлата отъ тѣхъ клѣвна войника по палеца. Но този пжтъ ранения се пробуди; цѣлото му тѣло силно потрепера.

— А не, той не е умрѣлъ! . . . не е умрѣлъ! — изплашено шепнатъ птицитѣ и подскачайки се отдалечаватъ къмъ своя хълмъ.

— О, не, войникътъ не е умрѣлъ! Негодувание и ужасъ го възвръщатъ къмъ животъ. Погледнете какъ той повдига глава, открива очи и разширява ноздри. Струва му се, че въздухътъ не е вече тъй тежкъ, — леко му се диша.

Блѣдно розовитѣ лъчи на зимното слънце се плъзгатъ по земята. Войникътъ се любува на този печалень зализъ, който като че нарочно за него приема цвѣта на утрѣната зора.

Ранениятъ войникъ чувствува какъ оживѣва. Опирайки се съ двѣ ржцѣ на родната си земя, той се мжчи да се повдигне.

Вранитѣ, готови вече да хвъркнатъ, тревожно го слѣдятъ издалеко. И като виждатъ, че той става и се подема, тѣ веднага се дигатъ и литватъ къмъ сѣверъ, дѣто вече е настѣпила тъмна нощъ.